

בלק לקח קדירה ונעץ אותו בקרקע וגנו אותה לדוד המלך שידע מאותו כישוף
והוציא אותם הכישופים וטיהר הקדירה

**וַאֲפִילוֹ הֵכִי, הֵהוּא רָשָׁע דְּבִלָּק, לֹא שָׁבַק חֲרָשׁוֹי, אֱלֹא
לְקִיט כָּל זֵינֵי עֲשָׁבִין, חֲרָשֵׁי דְרִישֵׁי דְחֻיִין,**

וְנָטִיל קְדָרָה דְּחֲרָשֵׁין ובכל אופן בלק עצמו לא עזב את כשפיו אלא ליקט כל

מיני עשבים וכשפים של ראשי הנחשים ולקח קדירה של כשפים, **וְנָעִיץ לָהּ**

תַּחֲתֵּי אֲרָעָא אֱלֹף וַחֲמִשׁ מֵאָה אַמִּין, וְגָנִיז לָהּ לְסוּף

יֻמִּין ונעץ אותה אלף וחמש מאות תחת הארץ כי הוא שיעור שבו החיצונים

שולטים וגנו אותה שם לסוף הימים במקום שימלוך דוד המלך דהיינו בירושלים. **בֵּינָן**

דְּאִתָּא דָּוִד, כְּרָא בְּתַהוּמָא, אֱלֹף וַחֲמִשׁ מֵאָה אַמִּין (על

אֱלֹף וַחֲמִשָּׁה מֵאָה אַמִּין), **וְאִפִּיק מִיָּא מִן תַּהוּמָא, וְנָסִיד עַל**

מַדְבָּחָא כיון שבא דוד המלך וידע מאותו הכישוף חפר דוד בתהום אלף וחמש מאות

אמה ששם היתה הקדירה של הכשפים והוציא מים מהתהום דהיינו שהמשיך רחמים

מהבינה הנקראת תהום וניסך אותם על המזבח שהוא בחינת מלכות כדי לטהרה מאחיזת

החיצונים. **בְּתַהוּמָא שְׁעָתָא, אָמַר, אֲנִי אֶסְחִי הָהִיא קְדָרָה**

באותה שעה אמר דוד אני רחצתי וטיהרתי את אותה הקדירה כמו שכתוב, (תהלים ט)

מוֹאֵב סִיר רַחֲצִי. סִיר רַחֲצִי וְדָאִי דהיינו הוא סיר שאני רחצתי אותו.

על אדום אשליך נעלי דוד המלך אמר לבלעם שרצה לבלוע הכל שהוא יסתום גרונו ע"י הנעל

עַל אֲדוֹם אֲשֶׁלִיךְ נִעְלִי, מֵאִי אֲשֶׁלִיךְ נִעְלִי. מִה כּוֹנֵת דּוֹד הַמֶּלֶךְ
באמרו על אדום אשליך נעלי אֵלָא דָא אוּף הֵכִי לְמֶרְחִיק הָוָה,

דְּכַתִּיב אלא דבר זה גם היות וצופה היה דוד למה שכבר נעשה מרחוק וראה מה
שאמר עשיו, (בראשית כה) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֶל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן
הָאֲדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֵיף אָנֹכִי. הַלְעִיטְנִי: הַלְעֻטָּה
מִמֶּשׁ, פְּתִיחוּ דְפּוֹמָא וּגְרוֹנָא לְמַבְלַע. הַלְעִיטְנִי הוּא לִשׁוֹן הַלְעֻטָּה

ממש דהיינו שעשיו יפתח את פיו וגרונו כדי לבלוע, כי שרו של עשיו רצה לבלוע את כל
השפע אָמַר דָּוִד לְהֵהוּא בִלְעֵן, מְלַעֵט הַלְעֻטִּין, אֲנָא אֲרַמִּי
עֲלִיה נִעְלִי, לְמִסְתָּם גְּרוֹנִיה וְעַל זֶה אָמַר דּוֹד הַמֶּלֶךְ לְאוֹתוֹ הַבִּלְעֵן שְׂרוּצָה
ללעוט ולבלוע הכל אני אשליך את נעלי לגרונו לסתום לו את הגרון וכוונתו שישים נגדו
את מטטרו"ן הנקרא נעל והוא יסתום את גרונו מלבלוע.

דוד המלך ראה למרחוק ואמר שילחם ויבטל את הפלישתים מהעולם
עֲלִי פִלְשֶׁת אֶתְרוּעָה, אוּף הֵכִי דָא לְמֶרְחִיק אִסְתָּכִי
דָּוִד גם בפסוק זה ראה דוד לדבר שנעשה כבר מרחוק, אָמַר, כְּנַעֲן
סִטְרָא בִישָׁא דְסִטְרָא אַחֲרָא אִיהוּ, וּפְלִשְׁתִּים מִתַּמָּן
אֵינֻן אמר דוד המלך כנען צד הרע שבסט"א הם והפלישתים הם משם כי הם מבני כוש
אחיהם של כנען, לְסִטְרָא אַחֲרָא מָה אֲצִטְרִיד. תְּרוּעָה.
דְּכַתִּיב ומה צריך לעשות לסט"א, לשבור אותם כי לשון תרועה הוא לשון שבירה וכמו

שכתוב, (במדבר י') וְכִי תֵבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם וְהִרְעוּתֶם וְגו',
 לְתִבְרָא חִילִיָּה וְתוֹקִפִּיָּה כי התרועה בחוצרות היא לשבר כוחם וחוסם,
 וּבְגִין כֶּךָ עָלַי פִּלְשֶׁת אֶתְרוּעָע, וְהִכִּי אֶתְחַוִּי לּוֹן ולכן על
 פלשת אני אלחם ואתרועע היינו אשבור אותם ואבטלם מהעולם כי כך ראוי להם.

צדק ואמונה כינוי למלכות וכן אזור מתניו הוא אזור חלציו

וְעַתָּה לָכֵה נָא אֶרֶץ לִי אֶת הָעַם הַזֶּה כִּי עָצוּם הוּא
 מִמֶּנִּי. רַבִּי חִזְקִיָּה פָתַח, (ישעיה יא) וְהָיָה צֶדֶק אֲזוּר
 מִתְּנִיו וְהָאֱמוּנָה אֲזוּר חֲלָצִיו כי מלך המשיח כל כך יחזיק בצדק ובאמונה
 כאדם החגור אזור במתניו שהוא מזורז ומחוזק על ידו. הֵאֵי קָרָא כֻּלָּא אִיהוּ
 חָד. מַאי חֲדוּשָׁא אַתָּא לְאַשְׁמוּעִינָן זה הפסוק כל עניינו הוא אחד
 וכפל הענין במילים שונות ומה בא להשמיענו, דִּהָא צֶדֶק הֵיִינוּ אֱמוּנָה,
 וְאֱמוּנָה הֵיִינוּ צֶדֶק שהרי צדק היא אמונה ואמונה היא צדק ששניהם כינוי
 למלכות. אֲזוּר מִתְּנִיו, הֵיִינוּ אֲזוּר חֲלָצִיו וכן אזור מתניו הוא אותו
 דבר כמו אזור חלציו, לָא אֲשַׁכְּחִן קָרָא כִּהֵאֵי גִּוּוּנָא ולא מצאנו כזה
 פסוק עוד שכופל עצמו בעין זה.

מדרגת צדק דין וגבורה מדרגת משפט רחמים וחסד

אֶלָּא לֹא צֶדֶק כְּאֱמוּנָה וְאֵף עַל גַּב דְּכֻלָּא חָד, וְחָד
 דִּרְגָּא אִיהוּ אלא באמת צדק ואמונה אינו אותו דבר ואע"פ ששניהם הם

כִּינוּי לַמַּלְכוּת וְהֵם בְּמַדְרָגָה אַחַת. אָבֵל בְּזִמְנָא דְקִימָא בְּדִינָא
 קִשְׁיָא, וּמִקְבָּלָא מִסֵּטֶר שְׁמָאלָא, בְּדִין אֶקְרִי צֶדֶק, דִּינָא
 מִמֶּשׁ אַבֵּל בִּזְמַן שַׁעַם יִשְׂרָאֵל חוּטָאִים הִיא עוֹמֶדֶת בְּדִין הַקְּשָׁה וּמִקְבֶּלֶת מִצַּד הַגְּבוּרָה
 שֶׁבִּשְׂמָאל אִזְּ הִיא נִקְרָאת צֶדֶק כִּי הִיא דִּין מִמֶּשׁ. וְהִינֵנוּ וְהוּוּ שְׂכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה כו) כִּי
 בְּאֲשֶׁר מְשַׁפְּטִיד לְאַרְצָא צֶדֶק לְמָדוּ יוֹשְׁבֵי תִּבְל. דְּהֵאִי
 דִּינָא דְּמִשְׁפָּט, רַחֲמֵי אִיהוּ כִּי מִדְרַגַּת מִשְׁפָּט הִיא מִדַּת הַרְחָמִים מִצַּד ז"א
 שֶׁהוּא בַּעַל הַרְחָמִים. וְכֵד אֶתְקָרִיב מְשַׁפָּט בְּצֶדֶק, בְּדִין
 אֶתְבָּסֶם (כָּלָא), וַיְכַלִּין בְּנֵי עֵלְמָא, לְמִסְבֵּל דִּינָא דְּצֶדֶק.
 וּבִאֲשֶׁר הוּא מֵאִיר בְּמַלְכוּת הַנִּקְרָאת אֶרֶץ אִזְּ מִתְמַתֵּק הַגְּבוּרָה שֶׁבְּמַלְכוּת הַנִּקְרָאת צֶדֶק
 וַיְכַלִּים בְּנֵי הָעוֹלָם לִסְבוּל אֶת דִּינֵי הַגְּבוּרָה הָאֵלּוּ.

הַמַּלְכוּת נִקְרָאת אֱמוּנָה כֹּאֲשֶׁר הִיא עִם ז"א וּבַחֲנִינָת צֶדֶק פְּעָמִים לֵלָא ז"א
 (וְעַל דָּא צֶדֶק לֹא אִיהוּ כְּאֱמוּנָה) אֱמוּנָה, בְּשַׁעֲתָא דְּאֶתְחַבֵּר בִּיה (בְּדִין
 אִיהוּ) אֶמֶת, לְחֻדְוָה וְכָל אֲנָפִין נְהִירִין, בְּדִין אֶקְרִי
 אֱמוּנָה. וְלִכֵּן צֶדֶק אֵינוֹ כִּמוֹ אֱמוּנָה כִּי הַמַּלְכוּת נִקְרָאת אֱמוּנָה כֹּאֲשֶׁר ז"א מִתְחַבֵּר בִּיה
 בְּשַׁעֲתָא הַיְחוד וְהַבִּינָה שֶׁהִיא מִקּוֹר הַשְּׂמִיחָה מֵאִירָה בָּהֶם וְכָל הַסְפִּירוֹת מֵאִירוֹת מֵאִירָה הַבִּינָה
 אִזְּ הִיא נִקְרָאת אֱמוּנָה. וְאִתּוֹ וְהִתְרַנּוּתָא לְכָלָא וְאִזְּ אֵין מִדְקָדִים עִם כָּל
 אֶחָד לְפִי מַעֲשֵׂיו אִלָּא יֵשׁ וְהִתְרַנּוּת וּמַחֲלֵית עוֹנוֹת לְיִשְׂרָאֵל וְהַשְׁפַּע יוֹרֵד לְכוֹלָם בֵּין לְרֹאשִׁים
 וּבֵין לְשֹׂאֵנִים רֹאשִׁים, וְכָל נִשְׁמָתִין סִלְקִין, מִתְחַיִּיבֵי בְּכַמָּה
 חַיּוּבִין דְּחַיִּיבִין בִּישִׁין, וְעוֹד נִקְרָאת אֱמוּנָה כֹּאֲשֶׁר כָּל הַנִּשְׁמוֹת עוֹלוֹת בְּלִילָה